

det virkelig for den mere dannede Mand, hvis Tid er meget Mere værd, er en Byrde, som han bør frigjøres for? Jeg siger: Tag imod dette og bær det; I faae det som I have for- tjent det! (Ratter.) Ja, at lee er let gjort; det er mig desuden overordentlig kjær, thi jeg har nok hørt, hvad den Ondes Ratter betyder; naar Djævelen faaer fanget en Sjæl, saa leer han den ud. — Det er det Nævnte, hvorpaa de gaae ind, hvis de følge Forlaget, som det foreligger, og det er for at undgaae dette, at mine Venner og jeg til det Yderste ville be- stræbe os for at forhindre, at en Lov af denne Art kommer til at gaae igennem. Jeg raader derfor til at stemme for det Vindringsforlag, som foreligger under Nr. 1. — Vindrings- forlaget under Nr. 2 er en ganske simpel For- andring af en, som det forekommer mig, for- keert Titel til en rigtig og passende.

Conseilspræsidenten: Ministeriets Stilling til de foreliggende Vindringsforlag er givent; den maa være den samme som til ethvert Vindringsforlag, der indkommer paa dette Stadium, Sagens anden Forhandling i Rigsdagen. — At gaae ind paa den ærede sidste Talers enten personlige Angreb imod mig eller paa Sagen i dens Realitet finder jeg for Die- blikket ingen Anledning til. Jeg maa kun hævde Ministeriets Fastholden ved det fore- liggende Forlag, som det oprindeligt er ind- bragt og fremlagt, som det blev vedtaget af den forrige Rigsdag og nu igjen foreligger for Rigsdagen, og ved hvis Vedtagelse i uforandret Skikkelse Forfatningsagen vil have gjort et meget betydeligt Skridt fremad.

B. Aar: Men den vil dog ikke have gjort det Skridt fremad eller være kommen til en saadan Afgjørelse, at man med Sikkerhed kan sige: Det er efter Folkets Dom, at det faaer en saadan Forfatning. Det har altid foresvævet mig, saalænge denne Sag stod paa Dagsordenen, saavel her i Rigsdagen, hvor den naturligt hører hjemme, som i Rigsraadet,

der nu engang har faaet det Prærogativ at stille sine Vetingelser, at man maatte i Meget abstrahere fra, hvad man selv ønskede og efter- tragtede baade med Hensyn til Frihedens Be- varelse og i andre Hensyn, at man burde betragte sig som en Mandant for Folket og afgive dets Stemme, eller med andre Ord, at det er Folket, der næsten umiddelbart kommer til at afgive sin Stemme i Sagen. Hvis denne Sag og de Vindringsforlag, der ere stillede desangaaende, forelaae her til en saadan ende- lig Forhandling, at dermed Folkets politiske Skæbne afgjordes for Fremtiden, saa vilde jeg sige: Saa er det Folket selv, der affiger sin Dom, det er altsaa Folket, der ved sine Valg bestemmer, hvorledes Dommen skal affiges. Saaledes som Folket har valgt baade til denne Forsamling og angaaende de Spørgsmaal, der komme i Forbindelse dermed, saa har intet andet Indtryk kunnet daane sig, end hvad ogsaa sees efter Fleertallet her i Salen giver sig tilkjende, at Folket er villigt til at indgaae paa saadanne Forandringer og Lempelser, som Rigsraadet har stillet som Vetingelse; men en saadan Afgjørelse foreligger ikke her. Folket har først ønsket, at man skulde samles og raad- slaae om det, for at den endelige Forhandling senere kunde finde Sted ved Mænd, som Folket dertil udlaarede, og som miligviis slet ikke blive dem, der for Dieblikket stemme i denne Sag. Vi maae ogsaa tage Hensyn til, at da Folket valgte til denne Forsamling og gav sin Stemme tilkjende, saa kunde det ikke staae aldeles frit ligeoverfor de Valg, der skulde finde Sted med Hensyn til Af- gjørelsen af dette Spørgsmaal alene. Folket har valgt under Stemninger og Indtryk, hid- rørende fra Krigen og dens Forvirring og de Spørgsmaal, som ligeoverfor Friheden ofte kom i Modstrid til den. Folket har heller ikke havt Leilighed til at udtale sig ved Valgene udeluk- kende om dette Spørgsmaal. Dette forestaaer først, og den Afstemning, som saaledes vil finde Sted her i Salen idag, kan ikke faae nogen praktisk Betydning, forsaavidt den bestemmer Følgerne; thi det gjør den ikke. Det er kun